

[Jørgen Jensen.]

som er nævnt — det er nu ikke, fordi jeg egentlig ønsker at gå ind i disse sager — så er der her ikke for mig tvivl om, hvad det var, der skete. Det var et forsøg på at forsvare de rettigheder, som arbejderklassen har, det var et forsøg på at sikre overenskomster oprettet og overholdt.

Når det er nævnt i diskussionen, også af statsministeren og justitsministeren, at politiet optrådte korrekt, og det også er sagt af den socialdemokratiske ordfører, at der ikke foregik noget ulovligt, ja, så kan man godt forstå, at der bliver forvirring hos de borgerlige partier. For hvad var så egentlig grundlaget for, at politiet greb ind, og det gjorde det jo? Derfor kunne man vel sige, at der måske nok var grund til at advare politiet mod ikke at gribe ind på et så usikkert grundlag, som man gjorde det i disse to forhold. Men det, man skal gøre sig klart, er, at det ikke kan benyttes til yderligere at lægge rammer om fagforeningernes virke.

I forslag nr. XVIII om sikring af borgernes frie ret til arbejde og erhverv og lovforslag nr. 32 om begrænsning af organisationers rettigheder over for erhvervsudøvere, som afviser det, man kalder for tvangsmedlemskab af en bestemt organisation, indeholdes der intet om, hvorledes man skal sikre uorganiserede arbejdere imod overgreb, imod forringede arbejdsforhold. Der må det siges helt klart, at kravet om organisering af arbejdskraften på overenskomstdækkede arbejdspladser ikke rejses for at skaffe økonomi eller støtte til bestemte politiske partier, men det rejses alene som et nødvendigt forsvarsmiddel i en nådeløs klassekamp, der påtvinges menneskene af det system, vi lever under. Og man kan ikke tale sig fra, at der eksisterer klassekamp. Det er jo egentlig ganske enkelt, hvordan forholdene er på arbejdspladserne: arbejdsgiverne ønsker at købe arbejdskraften så billigt som muligt, at presse så meget arbejde ud af arbejderne som overhovedet muligt, og arbejderne er nødt til at sælge deres arbejdskraft så dyrt som muligt, og på alle andre områder ønsker man jo denne frihed til, når man sælger en vare, at få den betalt rimeligt. Derfor er der et uovervindeligt modsætningsforhold. Så kan man kalde det klassekamp eller modsætninger, men det eksisterer på arbejdspladserne, og det

tvinger menneskene ind i den kamp, der føres.

Man taler i disse forslag om retten til såvel at lade sig organisere som til at være uorganiseret, og man siger, at man skal beholde den frie ret til arbejde og erhverv. Ja men skulle vi så ikke her i folketinget også gøre os klart, at vi har visse forpligtelser? Skulle vi ikke først og fremmest sikre mulighed for, at man frit kunne vælge, om man ville være i arbejde eller arbejdsløs? Den frihed eksisterer jo ikke i dag. Skulle vi ikke tage os på at forbyde udbytning af mennesker, sikre, at ingen udbyttede andre mennesker og benyttede sig af en situation som den krisetilstand, vi har i dag, til yderligere at presse udbytning igennem?

Vi burde her være mere villige til at bevilge penge til arbejdstilsynet, således at det kunne ansætte det nødvendige antal kontrollanter til at overvåge miljøkrav, sikkerhed og sundhed på arbejdspladserne. Vi burde være mere villige herinde til at bevilge penge og lovgive på en sådan måde, at der ikke kunne iværksættes produktion eller anvendes materialer, der nedbrød menneskenes helbred, ja, endog slog nogle ihjel. Det er jo i virkeligheden alt dette, der indeholdes i aktionsretten og også i kravet om eksklusivaftaler i overenskomsterne, for det rejses jo ikke blot, fordi man ønsker kamp, som nogle siger. Det rejses, fordi det er en bitter nødvendighed, ikke alene for at sikre rimelige løn- og arbejdsvilkår, men også for at sikre de mest elementære forordninger overholdt på arbejdspladserne. Det er udbytningen og modsætningen mellem arbejdere og kapitalhavere, der har påtvunget arbejderne at organisere sig, og det er også det, kan man godt sige, hensynsløse og umenneskelige krav om den maksimale profit, uanset følgerne for arbejdskraften, som er den direkte årsag til, at man tvinger arbejderne til at nægte at arbejde sammen med uorganiserede.

Det er de bitre kendsgerninger, selv om man prøver at pakke det ind herinde. Men ellers vil jeg godt sige, at man vel egentlig burde takke de borgerlige partier for deres ualmindelig klodsede optræden i denne sag. Det er rigtigt, at dansk fagbevægelse har blottet sig ved ikke i Bækkelund- og Infosagen at indsætte den maksimale styrke fra fagbevægelsen bag kravet om overenskomst-